

Sygn. akt I UK 376/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J. P.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2012 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 maja 2011 r.,

I. oddala skargę kasacyjną;

II. przyznaje adw. B. Z. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie J. P. od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 8 września 2009 r. odmawiającej prawa do renty rolniczej z uwagi na nieuznanie wnioskodawczynie za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2011 r. Sąd Apelacyjny, po uzupełnieniu postępowania dowodowego kolejnymi opiniami biegłych, oddalił apelację wnioskodawczynie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 67 § 2, art. 68, art. 89 § 1, art. 126 § 3 w związku z art. 379 pkt 2 i z art. 378 § 1 oraz w związku z art. 386 § 2 k.p.c., poprzez zaniechanie uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i zniesienia postępowania w tym zakresie, mimo że postępowanie to jest dotknięte nieważnością, którą Sąd drugiej instancji powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, a która jest wynikiem braku należytego umocowania pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym; 2) art. 67 § 2, art. 68, art. 89 § 1 w związku z art. 378 § 1 i z art. 379 pkt 2 k.p.c., powodujące nieważność postępowania przed Sądem Apelacyjnym z powodu braku należytego umocowania pełnomocników organu rentowego przed Sądem drugiej instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, zniesienie w całości postępowania przed Sądami obu instancji od wniesienia odpowiedzi na odwołanie oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że w postępowaniu przed Sądem Okręgowym do odpowiedzi Kasy na odwołanie wnioskodawczynie został załączony dokument zatytułowany „pełnomocnictwo procesowe”. Na dokumencie tym widnieje data „8 października 2009 r.” oraz pieczęć imienna o treści: „Zastępca Kierownika. Mgr M. G.” oraz podpis. Wskazane wyżej pismo nie odwołuje się w swej treści do pełnomocnictwa, które miałyby być udzielone powyższemu zastępcy kierownika, a do dokumentu tego nie załączono również takiego pełnomocnictwa.

Nie wykazano zatem, iż zastępca kierownika Placówki Terenowej w Z. był uprawniony do udzielenia pełnomocnictwa procesowego w imieniu Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w celu reprezentowania tego organu rentowego w postępowaniu dotyczącym odwołania od decyzji Prezesa. Również drugi dokument zatytułowany „pełnomocnictwo procesowe” opatrzony datą 9 października 2009 r. i pieczęcią imienną o treści: „Kierownik. Mgr K. M.” oraz podpis nie zawiera w swej treści powołania pełnomocnictwa, w oparciu o które osoba ta ustanowiła pełnomocnika procesowego ani takiego pełnomocnictwa nie załączono. Nie wykazano zatem, że osoba udzielająca pełnomocnictwa sama została do tego umocowana. Do żadnego z tych dokumentów nie dołączono również pełnomocnictwa pochodzącego od Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego jako osoby pełniącej funkcję organu państwowej jednostki organizacyjnej, reprezentowanej w tym postępowaniu. Z kolei w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym zostały złożone dwa pisma zatytułowane „pełnomocnictwo procesowe” zawierające pieczęć o treści: „Dyrektor S. Z.” oraz podpis. W ich treści znajduje się odwołanie do pełnomocnictwa udzielonego wskazanemu dyrektorowi, którego jednak nie dołączono. Również zatem nie wykazano, że osoba udzielająca pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania organu rentowego była umocowana do tej czynności, gdyż po pierwsze - nie wykazała swojego umocowania do ustanawiania pełnomocników procesowych przez załączenie udzielonego jej pełnomocnictwa oraz po drugie - nie przedstawiono dokumentu, z którego wynikałoby, że pierwsze z pełnomocnictw stanowiących podstawę do umocowania kolejnych pełnomocników włącznie z dyrektorem oddziału regionalnego, zostało udzielone przez osobę pełniącą funkcję Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. W rezultacie nie zostało należycie wykazane, że osoba udzielająca pełnomocnictwa do reprezentowania organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym sama jest do tego umocowana.

W dalszej kolejności skarżąca podniosła, że z zestawienia art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz § 2 ust. 2 statutu nadanego Kasie zarządzeniem nr 14 Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 20 maja 2010 r. wynika, że Prezes Kasy jest organem państwowej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 67 § 2 k.p.c., zobowiązanym do

wykazania swojego umocowania dokumentem przy pierwszej czynności procesowej (art. 68 k.p.c.). Z kolei ustanowiony przez niego pełnomocnik obowiązany jest przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub jego wiarygodny odpis (art. 89 § 1 k.p.c.). Zatem wynikający z art. 89 § 1 k.p.c. obowiązek wykazania umocowania pełnomocnika obejmuje również konieczność wykazania źródła umocowania, sięgającego do osoby mocodawcy. W tym zakresie skarżąca powołała się na poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2009 r., I CSK 304/08, uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08 oraz w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 316/10.

Skarżąca wywiodła, że w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że po pierwsze - o nieważności postępowania decyduje waga uchybień procesowych, a nie skutki, które wynikają lub mogą z nich wynikać (art. 398³ k.p.c.), a po drugie - w skardze kasacyjnej strona może powoływać się na naruszenie przepisów procesowych dotyczących strony przeciwnej, jeżeli uchybienie to spowodowało nieważność postępowania (tak w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2003 r., I PK 117/03; z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 269/02; z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 115/05; z dnia 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06 i orzeczeniach w nim powołanych oraz postanowieniu tego Sądu z dnia 27 lutego 1997 r., IIK CKN 6/97).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest nieusprawiedliwiona.

W myśl art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji. Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej może być naruszenie prawa materialnego (pkt 1) lub przepisów postępowania, jeżeli to ostatnie uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Granice podstaw kasacyjnych wyznaczone są przez sposób ujęcia

przytoczonych w skardze kasacyjnej przepisów prawa, których naruszenie zarzuca się zaskarżonemu wyrokowi oraz ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Chodzi zatem o wywiedzenie, na czym - zdaniem skarżącego - polega obraza przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów przytoczonych w podstawach kasacyjnych i wykazanie - w przypadku podstawy określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - że naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Przytoczone przepisy wskazują, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się (aczkolwiek wyrażane jest również stanowisko odmienne) i skład rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną do poglądu tego się przychyła, że skoro Sąd ten jest zobowiązany do rozważenia z urzędu w ramach granic zaskarżenia nieważności postępowania zachodzącej przed sądem drugiej instancji, przeto skarżący może powoływać się na taką nieważność niezależnie od tego, czy dotyka ona jego czy też strony przeciwnej (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 lutego 1997 r., III CKN 6/97, LEX nr 78446 i z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 7/11, LEX nr 1106740 oraz wyroki tego Sądu: z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 269/02, LEX nr 151640; z dnia 15 czerwca 2005 r., II PK 274/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 41; z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 115/05, LEX nr 182902; z dnia 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 27; z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 51/09, OSNP 2011 nr 7-8, poz. 100; z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 316/10, LEX nr 787086; I UK 16/11, LEX nr 1084698; z dnia 3 sierpnia 2011 r., I UK 16/11, LEX nr 1084698; z dnia 12 grudnia 2011 r., I UK 133/11, niepublikowany). Przyjmuje się również, że ponieważ uchybieniem sądu drugiej instancji prowadzącym do nieważności postępowania przed tym sądem ustawodawca nadał tak istotne znaczenie, iż są one uwzględniane przez Sąd Najwyższy niezależnie od przytoczenia stosownego zarzutu w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., należy przyjąć, że przy ich wystąpieniu zbędne jest wykazywanie, iż mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Inaczej jest natomiast z zawartym w skardze kasacyjnej zarzutem nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. W judykaturze Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa stanowisko, że nieważność postępowania

niewwzględniona przez sąd drugiej instancji z urzędu lub na zarzut strony stanowi uzasadnioną podstawę skargi tylko wtedy, gdy miała znaczenie dla wyniku sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 81; z dnia 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999 nr 3, s. 58; z dnia 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 262; z dnia 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 27; z dnia 8 maja 2007, II PK 297/06, M.Prawn. 2007 nr 11, s. 587; z dnia 22 lutego 2011 r., II UK 290/10, LEX nr 817531; z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 11/11, LEX nr 1043978). Skoro bowiem skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, przeto wyłączone jest bezpośrednio badanie w postępowaniu kasacyjnym naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, poprzez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c. stosownego zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 lub art. 386 § 2 k.p.c. i wykazanie, że to uchybienie sądu drugiej instancji mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Co prawda skarżąca na okoliczność tę się powołuje, jednakże nawet nie podejmuje próby wykazania, jaki wpływ na wynik sprawy mogłoby mieć niezastosowanie przez Sąd odwoławczy art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 2 k.p.c, skoro zarzucana przez nią nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji miała polegać na nienależytym umocowaniu pełnomocnika organu rentowego, a zatem strony, która sprawę „wygrała” przed Sądami obu instancji, zaś skarżąca nie twierdzi, że ewentualne uchybienie procesowe dotyczące strony przeciwnej wpłynęło w jakikolwiek sposób na jej uprawnienia. Z tego względu zarzut nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Rozważeniu podlega natomiast zarzut tej nieważności przed Sądem odwoławczym. Brak należytego umocowania pełnomocnika strony w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c. dotyczy sytuacji, gdy w tym charakterze występowała osoba, która mogła być pełnomocnikiem, lecz nie została umocowana do działania w imieniu strony, bądź istniały braki w udzieleniu pełnomocnictwa, lub gdy w

charakterze pełnomocnika występowała osoba, która w ogóle pełnomocnikiem być nie mogła.

Skarżąca w pierwszym rzędzie prezentuje stanowisko, że stroną procesową w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest Skarb Państwa, za którego czynności procesowe podejmuje organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie (art. 67 § 2 zdanie pierwsze k.p.c.). Organ ten ma obowiązek wykazać swoje umocowanie dokumentem przy pierwszej czynności procesowej (art. 68 zdanie pierwsze k.p.c.). Pogląd skarżącej jest oczywiście błędny, gdyż z art. 460 § 1 k.p.c. wprost wynika, iż w postępowaniu odrębnym zdolność sądową i procesową ma także pracodawca, chociażby nie posiadał osobowości prawnej, a w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zdolność tę ma organ rentowy. Organ ten jest stroną postępowania stosownie do art. 477¹¹ § 1 k.p.c. Pojęcie organów rentowych zostało zdefiniowane w art. 476 § 4 k.p.c., który w pkt 3 uznaje za taki Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. Oznacza to, że zdolność sądowa i procesowa Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego jako organu rentowego w rozumieniu art. 460 § 1 k.p.c. ma oparcie bezpośrednio w ustawie, a nie w umocowaniu pochodzącym od Skarbu Państwa, jak to się dzieje w postępowaniu procesowym „zwykłym” i której to sytuacji dotyczą powołane przez skarżącą: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2009 r., I CSK 304/08 (LEX nr 490947) oraz uchwała składu siedmiu sędziów tego Sądu z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08 (OSNC 2009/6/76). Inaczej rzecz ujmując, w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stroną nie jest Skarb Państwa, ale będący organem rentowym Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. Z tego względu on sam jest mocodawcą, a nie organem państwowej jednostki organizacyjnej podejmującym czynności procesowe za mocodawcę - Skarb Państwa. Posiadanie przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego działającego jako organ rentowy zdolności procesowej oznacza zdolność do dokonywania wszystkich czynności procesowych, łącznie z udzielaniem pełnomocnictwa procesowego, bez obowiązku wykazania przy pierwszej czynności procesowej powierzenia tej funkcji. Stanowisko to jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do innych organów rentowych (por. np. uchwałę

z dnia 3 listopada 2010 r., I UZP 2/10, OSNP 2011 nr 11-12, poz. 156; wyroki: z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 172/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 51; z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067; z dnia 3 lutego 2011 r., II UK 258/10, LEX nr 885006; z dnia 13 września 2011 r., I UK 78/11, LEX nr 1084699).

W dalszej kolejności skarżąca upatruje nieważności postępowania w braku wykazania, że pełnomocnictwo procesowe do reprezentowania organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym zostało udzielone przez osobę umocowaną (uprawnioną) do dokonania tej czynności (art. 89 § 1 k.p.c., zgodnie z którym pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa).

Odpowiedzi na pytanie, kto reprezentuje Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w postępowaniu sądowym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych należy poszukiwać w przepisach ustrojowych, a więc w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 ze zm.) oraz w - obowiązujących w okresie postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym - aktach wykonawczych do niej, po pierwsze - statutu stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 14 Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie nadania statutu Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Dz.Urz.MRiRW z 2010 r. Nr 10, poz. 10, powoływanego dalej jako statut) oraz po drugie - regulaminu organizacyjnego stanowiącego załącznik do zarządzenia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 13 sierpnia 2008 r. w sprawie nadania regulaminu organizacyjnego Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Dz.Urz.PKRUS z 2009 r. Nr 2B, poz. 134 ze zm., zwanego dalej regulaminem). Z regulacji zawartych w wymienionych wyżej aktach prawnych wynika, iż Prezes Kasy kieruje Kasą oraz wykonuje zadania przewidziane w ustawie i zadania wynikające z odrębnych przepisów (art. 59 ust. 3 ustawy). W ramach Kasy wyodrębnia się: 1) centralę; 2) oddziały regionalne; 3) placówki terenowe; 4) inne jednostki organizacyjne (art. 61 ust. 1 ustawy), a wewnętrzną organizację Kasy określa właściwy minister (art. 61 ust. 2 ustawy). Prezes Kasy kieruje nią przy pomocy, między innymi, dyrektorów oddziałów regionalnych, którzy są wobec niego odpowiedzialni za

całość spraw objętych ich zakresem działania (§ 2 ust. 1 pkt 3 statutu i § 5 ust. 1 regulaminu). Oddziały regionalne wraz z podlegającymi im placówkami terenowymi są jednostkami organizacyjnymi Kasy służącymi do bezpośredniej realizacji zadań z zakresu ubezpieczenia społecznego rolników oraz innych zadań powierzonych Kasie do realizacji na podstawie odrębnych przepisów (§ 5 ust. 1 statutu). Prezes określa, w drodze zarządzenia, organizację wewnętrzną oraz szczegółowy zakres zadań oddziałów regionalnych i placówek terenowych (§ 5 ust. 5 statutu). Do kompetencji Prezesa należą sprawy nie przekazane do właściwości innych organów, a w szczególności udzielanie pełnomocnictw i upoważnień do działania w jego imieniu, w tym do wydawania decyzji w zakresie ubezpieczenia społecznego rolników (§ 6 ust. 2 pkt 6 regulaminu). Oddział regionalny wykonuje całokształt zadań związanych z ubezpieczeniem społecznych rolników oraz inne zadania wynikające z odrębnych przepisów (§ 30 ust. 1 regulaminu). Do podstawowych zadań oddziału regionalnego należy, między innymi, w zakresie innych spraw wynikających z funkcjonowania oddziału regionalnego - reprezentowanie Kasy w postępowaniu sądowym dotyczącym odwołań od decyzji wydawanych przez Prezesa (§ 30 ust. 3 pkt 11 lit. a regulaminu). Pracownicy oddziałów regionalnych wydają decyzje w ramach imiennych upoważnień udzielonych im przez Prezesa (art. 30 ust. 5 regulaminu). Oddziałem regionalnym kieruje dyrektor oddziału, przy pomocy zastępców dyrektora i głównego księgowego (§ 31 ust. 1 regulaminu).

Analiza przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, że nałożenie przez Prezesa Kasy na oddziały regionalne zadania reprezentowania Kasy w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oznacza umocowanie (upoważnienie) dyrektora takiego oddziału do podejmowania wszelkich czynności procesowych, w tym udzielania pełnomocnictw procesowych w tych sprawach. Dyrektor oddziału regionalnego nie działa zatem w granicach udzielonego mu pełnomocnictwa procesowego, ale posiadanej przez oddział regionalny zdolności procesowej. Skoro zatem w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji pełnomocnictwo do reprezentowania rolniczego organu rentowego podpisane zostało przez dyrektora oddziału regionalnego, nie może być mowy o nieważności postępowania określonej w art. 379 pkt 2 k.p.c. Właśnie do zadań tego oddziału należy bowiem wykonywanie całokształtu zadań związanych z

ubezpieczeniem społecznym rolników oraz reprezentowanie Prezesa Kasy w postępowaniu sądowym dotyczącym odwołań od wydawanych decyzji. Zbieżny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 8 lipca 2008 r., II UK 336/07 (LEX nr 497699) oraz z dnia 17 kwietnia 2009 r., I UK 320/08 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 291), a także w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2009 r., II UK 307/08 (LEX nr 736745). W orzeczeniach tych, zapadłych na tle poprzednio obowiązujących statutów i regulaminów organizacyjnych Kasy, zawierających - w odniesieniu do oddziału regionalnego - takie same rozwiązania, jak obowiązujące w aktualnym stanie prawnym, stwierdzono, że w postępowaniu o świadczenia z rolniczego ubezpieczenia społecznego Prezes Kasy może działać przy pomocy dyrektorów oddziałów regionalnych, mających zdolność procesową (art. 477¹¹ w związku z art. 476 § 4 k.p.c.). Natomiast powoływanie się przez skarżącą na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 316/10 (LEX nr 787086) nie jest trafne, gdyż zapadł on w sytuacji posłużenia się przez pełnomocnika organu rentowego wyłącznie fotokopią pełnomocnictwa, bez podpisu mocodawcy.

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.